

[Justitsministeren]

tid hidtil af personalemæssige grunde måttet prioritere det særdeles omfattende arbejde med oversættelse, kundgørelse, gennemførelse og administration af konventionen, hvis tekst omfatter ca. 700 sider, lavere end andre mere presserende arbejdsopgaver på det færdssikkerhedsmæssige område.

Justitsministeriet har nedsat en arbejdsgruppe, der med henblik på en snarlig tiltrædelse af konventionen skal overveje de tekniske og administrative problemer, der er forbundet med tiltrædelsen.

Til udenrigsministeren (31/1 78) af:

Dohrmann (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilke direktiver der er udstedt til danske ambassader med henblik på assistance til undvegne danske statsborgere, der i udlandet er idømt fængselsstraffe for smugling og handel med narkotika?«

(Spm. nr. 419).

Begrundelse.

Af meddelelser i dagspressen fremgår det, at en dansk ambassade har hjulpet en flygtet person, som i udlandet var indsat til fængselsafsoning på grund af handel med og smugling af narkotika, med penge, pas osv.

Det forekommer spørgeren mærkværdigt, at danske ambassader medvirker til denne eller lignende sager, når den begåede handling i øvrigt også er strafbar i Danmark. Ministeren bedes oplyse, om det i tilfælde af gentagelser ikke ville være mere rigtigt at henvende sig til det pågældende lands myndigheder, såfremt idømte straffe findes for hårde, fremfor at danske ambassader medvirker til ulovlige handlinger.

Besvarelse (8/2 78):

Minister Lise Østergaard:

De danske diplomatiske og konsulære repræsentationers bistand til danske i udlandet ydes dels på grundlag af de i den af udenrigsministeriet udarbejdede håndbog »Instruks for Udenrigstjenesten« indeholdte vejledninger og forskrifter, dels på basis af de bemyndigelser og instruktioner, som repræsentationerne modtager fra udenrigsministeri-

ets retsafdeling, der ofte får konkrete sager forelagt til udtalelse.

Begribeligvis er det dog ikke muligt at opstille eller beskrive udtømmende og alment gyldige regler for repræsentationernes opgaver i de forskelligartede situationer, hvor danske statsborgere under ophold i udlandet i flere tusinde tilfælde hvert år har behov for og modtager bistand fra udenrigstjenesten.

Det turde være en selvfølge, at der ikke af repræsentationerne må ydes nogen form for bistand, som ville stride mod dansk lovgivning, men herudover er det i »Instruks for Udenrigstjenesten« udtrykkeligt anført, at repræsentationerne under ingen omstændigheder må medvirke til handlinger, der er uforenelige med eller indebærer en omgåelse af opholdslandets lovgivning.

Spørgsmålet om danske repræsentationers bistand til danske statsborgere, som er flygtet fra afsoningen af udenlandske fængselsstraffe, er ikke behandlet i den ovenfor nævnte »Instruks for Udenrigstjenesten«, allerede fordi sager af denne art er så sjældne, at ministeriet ikke erindrer noget fortilfælde.

I de nylige konkrete tilfælde, som spørgeren refererer til, var situationen som bekendt den, at de bistandssøgende danskere var undvejet under orlov fra et spansk fængsel, men indfandt sig på ambassaden i Lissabon, dvs. i et land, hvor de pågældende ikke havde begået noget kriminelt eller var eftersøgt.

Da i disse situationer de pågældendes anmodninger til ambassaden i Lissabon om bistand til at få udstedt pas og låne penge til hjemrejsen blev forelagt til afgørelse i udenrigsministeriet, fandt hverken dette eller justitsministeriet, som fik sagen forelagt, at der var grundlag for at nægte bistanden, så meget mere som den fornødne garanti for ambassadens udgifter til billetter m. v. straks blev stillet af privatpersoner, som stod de bistandssøgende nær.

Som det vil forstås, har udenrigstjenestens bistand i de her beskrevne sager således hverken været i strid med spansk, portugisisk eller dansk lovgivning. For fuldstændighedens skyld må det dog tilføjes, at det selvsagt bliver vedkommende danske myndigheders afgørelse, om der efter tilbagekomsten til Danmark vil skulle rejses tiltale imod de flygtede i medfør af den danske straffelovgivning.